

SUSIKOIRA ROI

JA 9 C

 Kids

JORMA KURVINEN

Susikoiria Roi ja 9 C

Jorma Kurvinen

Susikoiria Roi ja 9 C

SAGA Egmont

Susikoiria Roi ja 9 C

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1980, 2024 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727204178

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Ensimmäinen luku

– Joku ottaa tämän välitunnin aikana turpiinsa.

– Tai monoa kylkeen.

Tomi oli veikannut aivan samaa.

Tai ei se ollut veikkaus. Jokainen täysijärkinen heidän luokallaan *tiesi* sen. Oli tiennyt siitä hetkestä lähtien, kun Mari tunnilla aloitti vinoilun Lauroselle:

»Olisiko mahdollista, että herra Lauronenkin ottaisi kirjansa esiin... Mikäli se on vielä tallessa!»

He olivat saaneet Hej på dig 3b:n edellisellä ruotsintunnilla.

»Kannessa on Jäämeren maisemaa ja kalastusalus, mikäli Laurosella ei ole muistikuvaa... Sivu kuusi, kymmenes kappale. *Åland är annorlunda.*»

Ruotsinmaikka oli jälleen kääntynyt tuijottamaan Lauroseen.

»Se on sanottu sivun yläosassa suomeksi, niin että Lauronenkin ymmärtää. Aihe: käynti Ahvenanmaalla. Tavoite: että Lauronenkin osaisi esitellä Ahvenanmaata...»

Marin ääni oli kuulostanut pirulliselta. Niin kuin se kuulosti kyllä melkein aina. Sen vuoksi se olikin Mari. Sen oikea nimi, Marita, oli liian staili sellaiselle ämmälle. Että kolmekymmentäviisivuotias nainen saattoi olla tuollainen!

Muutamat olivat kääntyneet katsomaan Laurosta. Tomi oli pitänyt katseensa tiiviisti kirjan sivulla. Lukenut punakynällä alleviivaamiaan kohtia... *i ett huj... en hel del av Finland... göra en avstickare till Mariehamn på hemvägen...*

Hän istui niin lähellä Laurosta, että siinä oli parasta olla kääntyilemättä.

Lauronen oli yhdeksänsien luokkien pisin jätkä. Painoikin yli seitsemänkymmentä kiloa. Moni tässä koulussa tiesi grammalleen miltä sellainen paino tuntui selän päällä, kun makasi sen alla asvaltilla.

»Löytyykö sitä, Lauronen?»

»Elä nyt ämmä hermostu!»

Laurosen pulpetin kansi ei ollut noussut vieläkään. Eikä se ollut kääntynyt tonkimaan kassipinoa seinänkupeelta. Sen sijaan Laurosen sormet aukaisivat sen uuden nahkapuseron rintataskun napin. Leveäkyntiset paksut sormet vetivät sieltä esiin ainakin neljälle mutkalle taitetun paperipalan ja levitti sen pulpetin kannelle.

Se oli Hej på dig´n kuudes sivu ja sen sisältä tuli esiin vielä pienemmäksi sykeröksi taivuteltu seitsemäs sivu.

Hiljaisuuden vallitessa Lauronen oikoi molemmat arkit, otti purkan suustaan ja kiinnitti kirjan lehdet pulsan pintaan.

»No niin, antaa kuulua!»

Mari veti henkeä ennen kuin huusi:

»Mikset sinä valinnut lyhyttä kurssia? Siinä olisi ollut ihan tarpeeksi selviteltävää sinulle.»

Lauronen työnsi uuden purkan suuhunsa.

»Minä harkitsin sitä kyllä. Mutta sitten minä ajattelin, että sulla tulee ihan kamalasti ikävä minua...»

Luokka nauroi. Kaikki tiesivät, että Lauronen jumaloi ruotsalaisia. Sen isä oli töissä Ruotsissa ja lähetti sieltä Lauroselle kaikki ne makeat kuteet, joita sillä aina oli.

Mari-parka oli ihan huumorintajuton. Nytkin se punasteli kiukusta ja mäkätti:

»Tästä tulee Lauroselle lappu kotiin.»

»Sopiihan se. Isä on Göteborgissa ja äiti ei osaa lukea.»

Luokka hohotti.

Marin ilme oli avoimen halveksuva.

»Tuon voi kyllä uskoakin, Lauronen. Poika on ilmeisesti tullut äitiinsä...»

Se oli keljusti sanottu. Lauronen itse saattoi puhua mitä tahansa äidistään, mutta loukkaantui, jos joku toinen meni sanomaan.

Sen vuoksi se nyt kulki pitkin koulun pihaa ja haki sopivaa kohdetta.

Tomi kyhnytti kengänkärjellään Roin rintaa. Koira oli ottanut tavaksi tulla tänne yläasteen pikkuportin läheisyyteen iltapäivätunneilla, odottamaan isäntäänsä. Ja seurustelemaan viimeisellä välitunnilla Tomin ja tämän luokkakavereitten kanssa.

Nytkin Roi oli maata lösöttänyt pikkuportin läheisyyteen pystytetyllä lankkukasalla kevättalven auringossa ja pitänyt paikkaa Tomille, vaikka suurimman osan kasasta olivat vallanneet lukion tyypit.

Lauronen kulki nyt tähän suuntaan.

Tomi vilkaisi viereensä istuutunutta Jonia. Arvasiko se varautua?

Joni oli tullut Heposuon yläasteelle vasta viikko sitten. Ensin yhdelle toiselle luokalle, toissapäivänä heille. Se tuskin tajusi väistää Laurosta. Piti sitä ehkä ihan normaalityyppinä. Laurosessa pettivät kuteet. Täällä oli tuskin yhdelläkään jätkällä siistimpiä riepuja.

Pukeutuminen sai Laurosen näyttämään oikeastaan upealta. Se piti tuntea ennen kuin tiesi miten pimeä tyyppi se oli.

Laurosen tuli lähemmäksi. Pysähtyi jututtamaan jotakuta hintelää kaveria, jota oli tuuppinut ohimennen.

Tomi puhui suupielestään, huomaamattomasti:

– Sinä et tunne täällä vielä ketään, Joni. Laurosen kanssa ei kannata ruveta millekään kun se on tuolla tuulella.

Jonin katse seurasi luokan kuningasta. Tomi puolestaan tarkasteli syrjäsilmillä tulokasta itseään.

Poika oli ainakin viisi senttiä häntä itseään pitempi. Laiha. Mutta leveäharteinen. Jonin kasvot olivat kapeat. Nenä teräväpiirteinen, poskipäät ja leuan kaari voimakkaat. Pojalla oli paksut tummat kulmakarvat ja pikkuisen kihara vahva tumma tukka.

Jonin silmät seurasivat hellittämättä Laurosta. Tuolla tuijotuksella se vetäisi hankaluudet tänne.

Niin kuin vetikin.

Laurosen vetäisi puhuttelun päätteeksi lujan potkun hintelän takalistoon ja lähti jatkamaan riitakaverin etsiskelyä. Tomi huomasi hänen katseensa pysähtyvän lautakasalla istuskeleviin.

– Nyt se tulee tänne, hän sanoi kämmenensä suojassa. – Ole varovainen sen kanssa, jos joudut naamakkain.

Joni kääntyi häneen päin.

– Rupea märesemään jo valmiiksi, poika ivaili.

Tomin ei tarvinnut vastata mitään. Heidän eteensä pysähtyvä koulupihan yksinvaltiase veti kaikkien lankkupinolla istuskelevien huomion.

– Vaikuttaa vähän siltä, että täällä on istumapaikat vähissä!

Tomi yritti nousta, mutta Lauronen pukkasi kädellään häntä olkapäähän ja painoi takaisin paikalleen.

– On kai tässä myöhemminkin tähän kouluun tulleita.

Tomi varoi katsomasta sivulleen. Mutta Jonin piti kyllä tajuta. Lauronenhan seiso i aivan sen edessä.

Lankkupinon lähettyvillä seisoskelevat pojat hivuttautuivat varmuuden vuoksi kauemmaksi.

Joni ei liikahtanutkaan.

Lauronen vilkaisi Roihin. Tomi oli jo pujottanut kätensä sen pannan tuntumaan. Silitteli mukamas sitä sieltä. Jos Lauronen tekisi jotakin äkillistä, Roi saattaisi tulkita sen Tomiin kohdistuvaksi.

Luultavasti Lauronenkin tajusi sen. Ainakin hän siirtyi muutaman askeleen kauemmaksi, lautapinon pääpuolen hankeen, ja kumartui sieltä Jonia kohti.

– Loviisa kakkosen kovimpia kündeja, vai?

Joni oli tullut heidän koululleen Tulliportin yläasteelta, jonka pahinta jengiä nimitettiin Loviisa kakkoseksi, kun ne olivat yhtä vaarallisia ja arvaamattomia kuin atomivoimala.

– Entä sitten? Joni kirahti.

Lauronen työnsi naamaansa vielä lähemmäksi tulokasta.

– Täällä ei erikoisemmasti hätkähetä Loviisa kakkosen jätkiä.

Joni ei osoittanut edes kuuntelevansa.

– Niitä on käyny täällä ennenki, Lauronen jatkoi. – Ovat melko nopeasti oppineet tai sitte siirtyneet muualle.

Ei vieläkään mitään kannanottoa Jonilta.

– Rupea miettimään kumman valitset, Lauronen jankutti. –
Saattaa olla että harkinta-aikaa on melko hintelästi... Yleensä
täällä tiedetään, kenelle viimeinen istumapaikka on varattu.

Punatukkainen avopäinen lukiolaispoika pinon päällä erehtyi
vetämään suutaan hymyyn.

Lauronen oli yllättävän nopea niin isokokoiseksi jätkäksi. Se
siirrähti parilla kolmella harpalla lankkupinon takapuolelle ja
tempaisi kouransa pojan rinnuksiin.

– Mikä tätä punapäätä täällä naurattaa?

Lukiolainen pyristeli vastaan, kun Lauronen kiskoi häntä
pinon taakse.

– Pijä näppis erossa Hantesta! toiset lukiolaiset kiihtyivät.

– Lauronen kerjää pientä tukiopetusta!

– Kourat irti Hantesta tai...

Laurosen vetoliike pysähtyi. Mutta hän ei hellittänyt otettaan
uhrista.

Epäuskoinen hymy kohosi pihan voimamiehen kasvoille.
Hänen äänensä kuullosti aidosti uteliaalta:

– Tai MITÄ?

Tomi ja Joni olivat nousseet paikaltaan. Tomi komensi Roin
aivan vierelleen ja piti kiinni sen pannasta. Roi saattoi karata
millä hetkellä tahansa väkivaltaisena esiintyvän kimppuun.

– Kukaan ei saa ääntä kurkustaan! Lauronen pilkkasi. –
Nostakaa nyt edes kättä se, joka aikoo tehdä jotakin
ensimmäisenä.

Laurosen katse kulki lukiolaisesta toiseen.

– Lavat kipeänä jokaisella miehellä. Kukaan ei saa kättään
liikahtamaan... Heposuo on lukion voimailijat!

Tomin kouluun saapuu uusi oppilas Joni, joka ei suostu kumartamaan koulun kovikselle Lauroselle. Lauronen hallitsee koko koulua väkivallan uhalla eikä epäile vetää turpaan edes vanhimpia lukiolaisia, jos joku sattuu sanomaan väärän sanan. Pian Tomi on vaikeassa tilanteessa – sekä Joni että Lauronen yrittävät saada hänet ja saksanpaimenkoira Roin omaan leiriinsä. Onnistuuko Tomi pysymään puolueettomana, kun koulussa kihisee kuin räjähdysalttiissa painekattilassa?

Susikoira Roi ja 9 C on viides osa vauhdikasta nuortenkirjasarjaa, joka kertoo Tomin ja saksanpaimenkoira Roin seikkailuista.

Kirjasarjaan perustuu klassikoksi noussut tv-sarja, ja ensimmäisestä kirjasta on tehty myös elokuva, joka ilmestyi 2022.

Jorma Kurvinen (1931–2002) oli suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti *Susikoira Roi* -nuortenkirjasarjasta. Kurvinen julkaisi myös aikuisten romaaneja, ja sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.